

Improvizace

Ačkoliv se to kadetům zabraným do příprav na zkoušky nezdálo, za hranicemi vojenského městečka plynul život dál. Jeho poklidný běh asi nejvíce zčeřila císařská výzva, či spíše loterie. Hra o vysoké částky nebyla neobvyklá, jenom za poslední patnáct let dosáhl jackpot téměř dvanáctkrát přes hranici tří desítek milionů. Ale to byly loterie polostátních společností. Tuhle organizoval císař osobně a cenami byly kosmické lodi. Poloautomatické speciály pro dobrodruhy, kteří se sami chtějí kouknout za hranice atmosféry Země.

Dobrodruhů asi nebylo moc. Křídlem ze svých úspor přispělo jen pár milionů lidí. Přestože každá loď byla mnohokrát dražší, než celková vsazená částka, bylo jich objednáno několik a jejich stavba byla svěřena pražským loděnicím Letov. Bylo třeba pospíchat. Termín uzávěrky prvního kola se blížil.

Koordinátorem montáže této zakázky byl inženýr Ivo Stranyl. Osmatřicetiletý muž, odborník na svém místě, když jde o výrobu. Pokud jde o něco jiného, chybující jako každý jiný. Tak například, předešlého dne musela jeho žena nenadále odjet na služební cestu a on, plný sebevědomí prohlásil, že se sám postará o děti. Jenže litovat toho začal hned ráno.

Budík ho vytáhl z postele už o půl osmé. Umyl se, oblékl a objednal snídani v centrální kuchyni domu. Ale jídlo již bylo dávno na stole a pomalu chladlo, aniž by se z dětského pokoje ozvaly sebeslabší známky života. Vtrhl dovnitř. Panovala tam tma a ticho, jen lehce čerčené oddechováním jedenáctileté Dany a o rok a půl mladšího Yarka. Usmál se, sáhl po dálkovém ovladači a změnil polarizaci skel v oknech. Pokoj zaplavilo světlo. Žádná odpověď. "No tak, vstáváme!" zavolal. Yarek vzpurně ohrnul spodní ret, Dana neudělala ani to. Tak vešel přímo mezi jejich postele a naráz jim stáhl pokrývky. Dana se vymrštila do sedu a s hráným překvapením zavolala: "Jé, ahoj tati, to už je ráno?"

"Správně, už je ráno. Třeba byste mohli i vstát, ne?"

"Tak jó," protáhla. Důstojně spustila nohy do připravených papučí vzor chlupatý duhový králík a odkráčela do koupelny. Na půl cestě ji předběhl Yarek. Začala obvyklá strkanice o nastavení teploty vody. Dana chtěla teplejší, Yarek chladnější, nakonec to musel rozsoudit on. Nastavil zlatý střed a nastavení zamkl. Odvděčili se mu po svém. Z koupelny vyšli učešání jako Hank Diver a Jenny Climber, šoumeni regionální televize NoTV. Zděsil se: "Takhle chcete jít do školy?"

"Jo," dostalo se mu dvouhlásé tvrdohlavé odpovědi.

Nechal je být, to byla chyba. První na svou marnivost doplatila Dana, přes šílený účes špatně viděla a převrhla na sebe sklenici s ovocnou šťávou. Aspoň měl důvod poslat ji do koupelny, umýt se a hlavně normálně učešat. Tentokrát poslechla bez řečí, ale nové kolo hygieny jí trvalo hrozně dlouho. Stranyl se neubráníl několika pohledům na hodiny, postupovaly vpřed neobyčejně rychle. Konečně vyšla. Oddech si. Tentokrát zvolila účes mnohem civilnější.

"Fajn. Takže můžeme jít? Do školy máte všechno?"

Mohutné příkyvování ho uklidnilo, ne na dlouho. Děti zmizely ve svém pokoji. V minutě byly zpět. Dana s osobním školním asistentem elegantně připjatým k opasku, Yarek bezradně držící přístroj v ruce a pofňukávající nad vybitou baterií. Vyšlo najevo, že záložní akumulátor ztratil již před časem, ale úspěšně to tajil. Teď se mu to vymstilo. Žádné náhradní baterie doma nebyly.

"Koupíme je cestou do garáží," rozhodl jeho otec. Mýlil se ovšem, když si myslel, že potíže tímto skončily. Zdaleka ne. Výtahy byly beznadějně obsazené, u všech pěti šachet byl vyzván k čekání. Potlačil chuť ničit si zuby skřípěním a zavelel: "Pěšky do padesátého patra!" O tři patra níž, na přesedací stanici, kde zastavovaly i expresní spoje. Jenže se tam také šlo točitým schodištěm, v jehož poslední zákrutě zakopl Yarek a začal řvát. Při dopadu si natrhl nehet.

"Nechám tě zapsat do interní psioniky o rok dřív. Dana by kvůli takové maličkosti nekřičela," řekl mu otec Stranyl, ale nebylo to nic platné. Museli stejně na ošetřovnu. Byla sice na tomto patře, ale znamenala další spoždění. Když ji opouštěli, prohlížel si Yarek bioskinový ob vaz chránící pár kapek roztoku QH a jediné co ho zajímalo bylo, kdy ho bude moct sundat.

"Slyšel jsi zdravotnici, za tři dny," zopakoval mu otec a doslova zabušil na přivolávací tlačítko výtahu do garáží. Zastavil, a všichni tři se do něj vmáčkli. Lidé se na ně dívali poněkud nerudně, již předtím nijak volná kabinka se stala doslova těsnou. Zaslechl pár našťvaných poznámek, ale protože celkem neměl, co by řekl na svou obhajobu, raději mlčel. Auto nastartoval na dálku a litoval, že si ho nemůže přivolat přímo k výtahu. Proběhl s dětmi parkovací plochou, naskočili, vystartoval ven jako pirát silnic a tím i skončil. Dopravní špička dnes začala neobvykle brzo, všechna pozemní vozidla bez výjimky byla řízena centrálně.

Mohl jen zadat směr a doufat, že provoz nebude příliš pomalý.

"Tati... Nekoupili jsme tu baterku," špitl Yarek. Stranyl nic, jen zaklepal na přístrojovou desku začátek nějakého hitu. "Já vím," řekl po pár sekundách ticha. Sálh do kapsy, vytáhl vlastního asistenta, vyloupl jeho zdroj a podal ho klukovi. "Neztrať ho," připoměl zbytečně, sebral jeho vybitý a včetně vlastního nepoužitelného přístroje ho strčil do kapsy. Ke škole dorazili pět minut po deváté. Děti odběhly. Počkal až zmizí v budově. Jakmile byly skutečně mimo dohled, přikázal v naprostém klidu jízdu k továrně. Na to, aby nějak běsnil, byl vzteklý až moc. Na to bude čas.

Ten málem nastal v okamžiku, jakmile zjistil, že pro něj nezbylo místo na zaměstnaneckém parkovišti a bude muset použít placenou plochu. Tohle ještě překousl. Co už ale nevydržel, bylo setkání s náměstkem ředitele Polachem, který mu vytkl nepřítomnost na ranní výrobní poradě. Stranyl ho chytil pod krkem a tři minuty mu hlasitě vysvětloval, co mu s nějakou poradou mohou. Na závěr chlapíka pustil a úplně klidně se ho zeptal, o co tedy na poradě šlo. "Chybí počítač pro tu státní zakázku," odpověděl mu bez zbytečných příkras Polach.

"To snad nemyslíte vážně. V podkladech, které jste mi posílali minulý týden mám napsáno, že je na skladě. Dnes jsme ho měli začít montovat," div znovu nevybuchl Stranyl.

"Došlo k nějakému kolapsu dodávek. Kolega Petarek to řeší."

"Jo, fajn, tak ať se snaží," zahučel Stranyl a zamířil na montážní halu. Vyšel mu naproti předák Horak a ptal se, kdy bude ten zatracenej počítač. Inženýr mu odpověděl, ať zatím natáhnou kabelovou přípravu, že chybějící díl zajistí. Pak odkráčel na obchodní úsek. Petarek seděl nad komem, ze kterého kdosi s nenapodobitelným přízvukem obyvatele nejzápadnější provincie rozespale huhlal nějaké omluvy. Obchodník náhle vykřikl, ať si u všech čertů udělají pořádek u sebe a chybějící díl ať třeba vyčarují a ukončil spojení.

"Tak to vidíte pane kolego," řekl pak a třel si unaveně spánky. "Pošlou díl za dvěstěpadesát tisíc s nějakým neznámým dopravcem a ani se nepřesvědčí, jestli dodávka přišla v pořádku...

Tím chci říct, nemám pro vás žádnou dobrou zprávu. Nový díl bude nejdříve za tři dny."

Stranyl div nesténal: "Za tři dny má být loď u zákazníka."

"Já vím... Zkusím se poptat u Aerospace, mají u nás nějaké dloužky. Zkuste zatím pozdržet všechno, co půjde."

"Pokusím se, ale moc toho není. Hodně štěstí." Odešel a rozvažoval, kde by se dala získat časová rezerva. Už cestou nad halami s rozestavěnými loděmi mu bylo jasné, že moc možností nemá. A když si ve své kanceláři rozsvítil harmonogram prací, došel k závěru, že byl ještě přílišný optimista. Lodní počítač nebyla nějaká maličkost. Na rozdíl od svých kancelářských protějšků, nosných ve formě nejružnějších asistentů a komů třebas i po kapsách to byla pěkně velká pancéřová bedna, s několikanásobně zálohovanými okruhy, vlastním nouzovým zdrojem a přinejmenším stejně velkou částí výkonových výstupů. Dohromady čtyři metry krychlové. Nebyla žádná možnost, jak ho dostat do uzavřené lodi. Pokud nebyla kovová krabice na svém místě, nebylo možné osadit stěny pilotní kabiny, generátor štítu a už vůbec ne čelní pancíře. Dohromady dva předlouhé dny prací, ke kterým se

nedostanou. Do toho zavolal Polách.

Stranyl si na nic nehrál a už nejméně na superhrdinu krácejícího křížem krážem časem. Řekl prostě, že když počítač nebude, nemůže loď v termínu dokončit.

Na druhém konci bylo chvíli ticho. Pak Polách odpověděl, že pokud nebude loď stát do tří dnů, může se čtvrtý den fabrika zavřít. Ukončení prestižních státních objednávek by nepřežila.

"Je to na vás, Stranyle. Udělejte cokoliv, máte plnou podporu vedení..." Ukončil hovor.

"No, díky..." zahučel Stranyl. Pustil si na zeď specifikace objednané lodi. První v serii má nést počítač model 3.3, ostatní modely 2.5. Osvícen náhlým nápadem si vyvolal technické detaily obou počítačů. Podle těch údajů, které IBM NavigaTec netajila, se prakticky nelišily. Možná pár zanedbatelných detailů. S novou nadějí zavolal obchodníkovi: "Petarku, máme skladem aspoň ty dva padesátky pro zbytek série? Jo? Fajn. Osad'te jeden na plnou kapacitu paměti, přetaktujte procesory, seřvete softwarové oddělení, ať se honem postarají o nový bios a seženete nějakého šikovného padělatele, aby přepsal výrobní označení na skříní... To mě nezajímá, kde ho seženete, vy jste obchodník... Výborně, takže za půl hodiny? Ok." Oddechl si. Tohle by bylo.

× × ×

Druhý den se v loděnicích bez velké slávy ukázal baron Rozehnal v doprovodu několika svých pobočníků. Přestože byla Pragis formálně císařovým osobním lénem, nejvyšší vládce se o ni téměř nezajímal a veškerou starost o její rozvoj nechával na baronovi. Ten měl také patronát nad soutěží a dneska se přišel přesvědčit o postupu prací. Přestože loterie byla ztrátová, nebylo pochyb o tom, že proběhne všemi koly. Jejím cílem neměl být přímý zisk. Nezdálo se však, že by hosta příliš zajímala. Rozestavěné lodě si prohlížel jenom z povinnosti a téměř s odporem. Také u té první, z neznámého důvodu tak preferované, ho zajímalo jen to, zda bude hotova v termínu.

"Zajisté, vaše excelence," odpověděl mu bez váhání doktor Watzlavek, předseda správní rady společnosti. Protože se mu však zdálo, že host čeká na nějaké upřesnění, chvatně dodal: "Měli jsme nějaké menší potíže se subdodavateli, ale nahradili jsme výpadek beze ztrát. Loď bude dodána v termínu, náš pilot ji dopraví kam bude třeba."

"Pilota dodá vláda," řekl Rozehnal, krátce a studeně se rozloučil a odletěl i se svými průvodci. Watzlavek hleděl za vznášedly návštěvníků, dokud mu nezmizela v panoramatu města. Lehce se otřásl: "Musíme doufat, že tuhle návštěvu plánoval déle, než od včerejšího večera," řekl ke hloučku vedoucích pracovníků, který se kolem něj mezitím vytvořil.

"Nebudu mít klid, dokud se ta loď někde neztratí," zahučel kdosi.

Co se děje dál?

No... Co myslíte, že se s tou lodí asi stane. Ale světe div se, počítač je v tom nevinně...